

Egy-egy újabb adó és illeték bevezetésénél a dühöngők mindig azzal jönnek, hogy „jó hogy nem vezetik be a fingadót!” vagy „Aztán majd jön a fingadó, a levegőadó, a járdaadó, stb!”. Igazából tüzetesen senki nem vizsgálta meg a fingadóban rejlő lehetőségeket. Mi most megtesszük.

Akik úgy tudják, hogy egyáltalán nem fingtak életükben, kínjukban, avagy jókedvükben, azok ne görgessenek tovább, illetve akik szerint ez a cikk obszcén, azok is kíméljék meg magukat tőle. Nem szeretnénk belefingani a lisztbe, de a vélemény is egy kicsit talán olyan, mint a fing: kijön, oszt' elszáll és senki sem szereti a másikat.

Metrón, liftben, vendéglőben

Korszakváltás előtt vagy után, a nemzetgazdaságot, ha nem is húzza ki a csávéból, de biztos többletbevételhez juttatná a fingadó, mind a helyi, mind pedig a központi költségvetésnek. Ehhez az is hozzájönne, hogy zárt térben, épületekben büntetés járna a fingásért – a törvénytervezet abszolút ráépülne a dohányzást szabályozó és megtiltó jogszabályokra, magyarul: ahol cigarettázni nem szabad, ott szellenteni sem szabad.

A közösségben elkövetett fingás alapvetően egy kínos dolog, nem mellékesen illetlenség. Liverpoolban ezt úgy tartja a scouser-közmondás, hogy a Manchester Unitednek szurkolni

olyan, mint befingani a metrón a reggeli forgalomban: számodra is kínos, de igazán a többiek szenvednek attól, hogy egy hülye vagy. Gondoljanak csak bele, hányszor húzták már az orrukat, amikor zárt térben egy kolléga vagy egy ismeretlen belerondított a levegőbe: az ilyenekre sújtana le a törvény vasökle!

Babra megy a játék!

Ami a gyakorlatba ültetést illeti, mindenekelőtt az összes olyan mezőgazdasági termelő, aki bélgáz-halmozó növényt – bab, paszuly, borsó, lencse, karfiol, káposzta, kelkáposzta, fekete retek – termeszt, meghatározott adót fizetne abból kiindulva, hogy tulajdonképpen a terményei fejlesztik a gázt. Így van ez a dohánytermesztőkkel is.

A mezőgazdaság az egyik olyan ága a nemzetgazdaságnak, ahol még dolgoznak is az emberek, az eddigi kormányok logikáját követve azt kell megadóztatni, aki dolgozik, mert aki nem dolgozik, azt támogatni kell, nehogy még rosszul érezze magát. Ezeket az embereket lehetne adóztatni, magyarul: fingatni. A fingellenes rendelkezéseknek az a hozadéka is lenne, hogy kevesebbet finganának az emberek.

Ezt az utat ön fingta fel!

Az így begyűjtött adó egy speciális alapba, az ún. fingalapba folyna be – ezt a pénzt olyan fájdalmas dolgokra lehetne elkölteni, mint például az autópálya-építés. Az ebből az alapból felhúzott autópályák feljáróinál „Itt van az önök pénze!”, illetve „Ezt is önök fingták!” feliratú táblákat helyeznének ki az avatáskor, illetve induláskor.

Közterületen szabad lenne a fingás, akárcsak a dohányzás, de a dohányzásra kijelölt helyekhez hasonlóan ún. fingsarkok létesülnének. Természetesen a vécék területére nem vonatkozna a korlátozás, ott lehetne eresztani ezerrel, de a vécéajtótól öt méterre már büntetést vonna maga után a galambröptetés.

Szégyen a fingás, de hasznos

Minden ember büntetést fizetne azért, ha zárt térben szellent – nem lenne olyan magas a szankció, mint a cigarettázás esetében, de azért számottevő. Ezt zárt térben fingérzékelőkkel oldanák meg – a füstjelzőhöz hasonlóan a szerkezet jelezné, hogy valaki elengedett egy galambot, a büntetést pedig ún. fingbiztosok (egykor voltak ún. politikai biztosok, más néven ma is működnek ilyen személyreszabott intézmények) szabnák ki. A minden épületben, közintézményben felszerelt érzékelőket természetesen közbeszerzési eljárással, „elektronikus

liciten" lehetne beszerezni, cégek, cégcsoportok szakosodnának erre. Tehát a könnyűiparon belül létrejönne egy új ágazat, a fingbiztonsági ipar.

A törvény nem írná elő kötelezően az érzékelőt, ám azt igen, hogy minden közösségben, intézményben legyen egy ún. fingbiztos, tehát egy személy, aki megfelelő felkészültséggel (a tűzvédelmi felelősökhöz hasonlóan) ellenőrizné a törvény betartását és kiosztaná a szabálysértés miatti büntetéseket.

Nem tartalmazná a törvény azt, hogy minden közösségben, intézményben kit kell kinevezni fingbiztosnak, arról az intézmény vagy az adott közösség vezetői döntenének.

Megfingatnák az illetőt, de ez anyagi előnnyel is járna – a fingalapból bőségesen jutna a biztosok megjutalmazására, mint ahogy tudjuk azt is, hogy mindennapi abszurd életünkben rengeteg olyan ember van, főleg a politikai és a gazdasági „szférában”, akiket hasonlóan jutalmaznak.

A közemberi kárörvendést kielégítendő, a fingbiztosok minden évben kötelező módon részt kellene vegyenek a Dózsa György Emlékversenyen – a nyolcvanas években ez nagyon népszerű társasjáték volt a budapesti műegyetememen. Hideg tűzhelyre vagy rezsóra kellett ráülni, utána jött az indítás, az nyert, aki a folyamatosan melegedő rezsón a legtovább bírta – a legnagyobb bajnokokat általában mentő vitte kórházba.

Fingtörvény

Az aktuális hatalom nagyon sok barátot szerezne a fingtilalom bevezetésével – akárcsak a dohányzásellenes intézkedésekkel, azt érné el, hogy sokan összeszorított (far)pofával járnának-kelnének. Luxuscikknek számítana a jó minőségű, áztatás mentes paszuly, egy idő után csempészni kezdenék, akárcsak a káposztaféleségeket, illetve más, bélgáz fejlesztő növényeket.

Tartok attól, hogy ha egy jogászember hivatalos nyelvezeten jogszabályba rendezné a soraimat, odaadná egy törvényhozónak, az pedig benyújtaná (egy választási kampány közeledtével) a parlamentnek, a tervezet átmenne. Mint a fing a gatyán.